

izdajice, rabi ga le za orodje v svojo korist; slepo mu služi v sovraštvu do nehdajnih bratov. Tak nevrednež se vedno bolj zgubljava mej ukanjem ptujcev, prodaje in grdi lastno mater; za gnjile smeti, ktere pometa pod hlapčevsko mizo, valja se v blatu pred tujim gospodom.

Žganjepivec, nekdanj spostovan mož, žrtva ostudne strasti, javni učitelj morale, še celo začetnik dramatike v naj burnejih časih, stoji v gnojnici, grde vsacega ne nje-mu enakega; narodni čut mu je na videz pušica v srce, razvitek lastne narodnosti mu je steklina, in tak žganjepivec liberalnega žganja, po nemškem gorkomeri tepta sveto zemljo, na kateri mu je zibelka tekla, skruni slovensko mleko, s katerim ga je mati dojila, zaničuje jezik, brez katerega bi še lajati ne znal, kako li govoriti!

O sin! — čuje se zamolklo iz tihega groba, naj ne počiva nikdar tvoje truplo v domačej zemlji, daleč za mejo naj te sprem-ljavajo krokarji in orli, zgini v ptujo zemljo, za katero si na lastno škodo in sramoto delal; naj te krije osat in trnje, hrastove korenine naj zarastó grob, in zapro za prekop vsacemu pot, da se nedolžni zvesti rojak ne oskruni tebi v pričo. Sova na hrastu naj ponoči oznanuje, da pod njim počiva slovenski Saturn, ki je lastne otroke žrl.

V Avstriji je mnogo mnogo izdajic, vzlasti smo Slovani osrečeni s tako zalego, posebno Slovenci. Ta zalega, sramota vsemu narodu, nam več škoduje in huji grdi narodne svetinje, nego ptujec, kateri ni pudučen o naših razmerah.

Dežman, — pa ne Korširjev z Broda — ampak ljubljanski, ta je pravi cvet nemščurstva in rinegatstva, ki nečastno zastopa svoje volilce v državnem zboru; ta se je zdrznol očitati kranjskemu poštenemu kmetu surovost s tem, da je rekel, da kranjski kmet skrbi bolj za zdravje živine, nego za lastno družino.

Tudi Katilina je s tribune govoril, a vendar ni grdil rimskega naroda, samo izdajstvo je gojil; stari rinegat Dežman, kateri je iz osebnih dobičkov uskočil, pa skuša dokazati, da je mila naša domovina mej vsemi deželami na najnižjej stopinji v državi.

Dolejnski volilci, kateri ste na sladke besede narodne izdajice dali glasove človeku, kateri se nabaje v pasijonskih slikah, ogriznite se v jezik, da nikdar ne zine imena onega, ki je vaš čut do lastne družine barbarsko osramotil.

Pošteni kranjski kmetovalec, kateri je proti nemškemu buteljnu inteligenca in ga daleč presega v bistrumnosti in odkritosrčnosti, bil je v državnem zboru grdo zasmehovan i zaničevan, da mu je živina prva, potem še le družina. Kaj se mora ptujec o naših kmetih misliti, ko bere državnega poslauca laži izuščene na tribuni? v katero vrsto deva v naših razmerah nepodučeni ptujec milo našo domovivo?

Dolejnski volilci, kje je železnica, ktero vam je obečal stari rinegat? zdaj se nad vami maščuje pregreha, ker niste poslušali rodoljubov; zdaj ste spoznali svojo slepoto

in se spominjate zatega pregovora: *Nij vse zlato, kar se sveti in Zaupaj pa glej komu.*

Naj bode vam to v svarilo za prihodnjost, da ne bode verjeli publim besedam takih ljudi, kateri vas prodajajo na javnem trgu za sužnje in le za to zasedajo poslansko mesto, da škodujejo vam in se masté od dnine, zložene iz vasih krvavih žuljev.

Rimska zgodovina je zapisala izdajalco Katilino vsem poznejšim narodom v svarilo; naši potomci bode imeli enako izdajico lastnega naroda zabileženo in kadar se kedo spomni njegovega imena, zgrbanči se mu čelo i z nevoljo poreče: *Narod ga je proklel!*

Zdrami se čvrsti Kranjec in poglej okrog sebe, nisi sam, ne obupuj; posestva tvojih bratov spira jadransko, Črno in baltiško morje, Olga, Neva Sava, Veltava, Donava namakajo slovansko zemljo; umolknoti bo moral zatiralni glas, posebó izdajiške rastline, ne bode izmečkov več alla Dežman, renegatstvo postane mitus, kruhoborstvo pod vladnim pritiskom zgine, veljal bo sleherni le toliko, kolikor je vreden.

Stari korporal ljubljanske kazine ne bode več grdil korita, iz katerega je jedel, grablje ne bodo imele zob, le brezzobe čelusti bodo visele v muzeji mej orodjem inkvicije, nemškutarstvo slavo bodo trebili iz dna Ljubljaniče, polivali jo z vsemi kemičnimi razkužninami, da se zagotovijo, da ne nastane nikdar več kužna tagblatovska bolezen, ki jo je zanesel lačen nemški mi-hel iz ptujega bos in strgan.

Takrat bodo deželo zastopali na višjih mestih pošteni rodoljubi, to nam zagotavlja krepki narastaj, kateri spodrasta gnjilo nemškutarstvo, izdajstvo in tihotapstvo.

Dopisi.

Iz tržaške okolice, dne 30. marcija.

V pastirskem listu mil. tržaški škof zelo toži zoper pomanjkanje duhovnikov in vernikom naznanja, da ne mine veliko let, ako tako pojde, ko bode marsiktera fara brez dušnega pastirja. Tudi navaja nekatere vzroke, kateri so tega pomanjkanja krivi.

Da bi se pa temu zlu saj nekoliko v okom prišlo, sklenil je ustanoviti po zgledu drugih škofij tako zvano malo semenišče, kjer bi se mladenici, kateri bi kazali nagnjenje do duhovskega stanu, z vsem preskrbeni do končane gimnazeje šolali, in po končanej 8. šoli stopili v bogoslovje. Res lepa misel; posebno okoličanskim otrokom, mej kterimi se marsiktera bistra glavica nahaja, a za ktere pa žalibog stariši premalo skrbe, da bi se dalje šolali, ta naprava dobro dojde, in ker vemo, da mil. škof je tudi trdne volje izvršiti, kar sklene, imamo vse upanje, da se kmalu ta koristni ustav prične. Kakor je pa slišati, ustanovi se ta ustav v Pazinu, a tam je gimnazija nemška (v slovenski deželi pa nemška gimnazija, to znači velike dobrote vlade do Slovanov. *Ur.*) in ta je zopet druga zavera, da otroci ubozih starišev, ne bodo mogli sprejemani biti v I. razred, kajti iz domače šole ne prinese

noben otrok saboj toliko, kolikor mu je potrebno, da ga v I. gimn. razred sprejmejo. Ali tudi tu je pomoč.

V tržaškej okolici, v Proseku je c. k. pripravnica za učitelje, a tu se ne sprejemajo fantiči, ako nemajo vsaj 14 let, taki so pa potem za I. gimn. rapred prestari. Ne bi li bilo prav, ako bi se mil. škof obrnil do šolskih oblastnij s prošnjo, da bi se v vadnico sprejemali dečki tudi po spolnjenem 10. letu? kateri potem ne bi želeli stopiti v učiteljsko izobraževališče, ampak v gimnazijo, ali pa tudi v realko.

Naj bi se ta misel v dotičnih krogih pretresla, zakaj, ako se bode hotelo imeti sposobnih otrok za ustav in I. gimn. razred v Pazinu, ne bode mogoče jih drugače dobiti, nego da se pred za to vadijo, in to je v pripravnicah najbolj mogoče.

Okoličan.

V Gradci 2. aprila.

Francoski pisatelj Viktor Tissot, ki je živel več let v Avstriji in pozna dobro naše razmere, pripoveduje v svojej nedavno izišlej knjigi „Vienne et la vie Viennoise“ (Dunaj in dunajsko življenje) kako dela pri nas ultranemška stranka propagando za Prusijo, in pravi, da je Gradec najbolj prusko mesto v Avstriji. V dokaz temu spominja svoje bralce na različne dogodbe in vzlasti na shod nemških naravoslovcev l. 1875 v Gradci, kjer je razovešena avstrijska zastava tako v oči bodla nekatere „učenjake“, da so jo morali skriti. Vsak poznavatelj naših razmer bo moral pritrditi, da je žalibog resnica, kar piše V. Tissot o pruskej propagandi sploh in o Gradci posebe, naj mu še tako ugovarjajo ultranemški krščeni in nekrščeni časnikarji.

Tudi tetika „Tagespost“ so se vspeli kvišku, da bi potolažili prestrašene pensioniste in so vrgli za francoskim pisateljem nekoliko iz dunajskih listov prepisanih fraz. Kdo bi bil mislil, da bo tako kmalu in tako neprijetno na laž postavljena? Minoli mesec je namreč igrala v našem mestnem gledišči dunajska družba igralcev pod vodstvom dr. Laubeja. Za slovo je bila v gostilni pri „Slonu“ velika pojedina, h kterej je dr. Laube povabil nekoliko odličnih meščanov.

„Tagespost“ je prinesla sicer poročilo o tem banketu, a samo o njega prvem delu, drugi pa je zamolčala in pokrila s plaščem „krščanske ljubezni“. Kaj da prav obsega zamolčani del, to pove ob svojem času državni pravdnik, ki izdeluje epilog one pojedine v obleki tožbe zaradi veleizdaje. Pravijo, da je nekdo menda iz hvaležnosti zaradi svojih v Avstriji nabranih milijonov napil na združenje štirske dežele s Prusijo! Ta pravda bo znamenita baš zavoljo tega, ker bodo za priče: dr. Laube z vsemi igralci in igralkami dunajskega mestnega gledišča, korifeje našega mesta, sedanji župan dr. Kienzl, bivši župan dr. vit. Schreiner, dr. Kozjek, nekteri profesorji, Reiningshaus i dr. Uže sadaj govori vse mesto o tej obravnavi.

Č.

V Kropi, 8. aprila.

Dolgo in težko smo uže pogrešali društva, koje bi bilo središče narodnega življenja pri nas. Naposled so se vendar ohrabrili naši tržani, da so poslali v družbi z nekterimi odličnimi rodoljubi iz sosedne Kamene gorice deželnej vladi prošnjo za dovoljenje čitalnice v Kropi. Pravila so bila nepričakovano hitro potrjena in 31. min. m. je bil uže prvi občni zbor. Odprl ga je zač. predsednik g. J. E. Zupan. V svojem govoru je pozdravil navzoče in omenil udanosti Slovencev do našega presvitlega cesarja, v čemer mu je pritrtil ves zbor z navdušenimi živio! Pri volitvi je bil ves odbor soglasno izvoljen in sicer: gg. J. E. Zupan za predsednika, T. Šusteršič za podpredsednika in blagajnika, Iv. vitez Kapus za tajnika in Varl, Soršak, O. Zupan ml. za svetovalce, O. Zupan st. in M. Ažman za namestnika. Vse zborovanje se je vršilo prav mirno, samo zavoljo časnikov vnela se je jako živahna debata, ki pa složnosti udov nikakor ni motila.

Čitalnica ima 14 časnikov na razpolaganje in uže zdaj, v prvem mesecu svojega obstanka, 31 udov, med katerimi pa žalibog pogrešamo še marsikacega sicer rodoljubnega krajana. — S hvalo moram omeniti, da je dal g. J. E. Zupan čitalnici brez plače stanovanje v svojej hiši in da ima za njeno vstanovitev on največje zasluge.

K.

Iz Gorice, 8. aprila.

Tudi Ti, draga nam „Edinost“, pozdravila si telegrafično zbrane Slovence na Kviškem slovansko-avstrijskem taboru ter naznanila enakočutečo zvestobo i tržaških Slovanov do preljube nam Avstrije. Pa kaj, vsaj je nij v vsej državi slovenske duše, da bi drugače mislila, nego skrajni čuvarji Avstrije vrli naši Brici. Dan zborovanja, dan, katerega Avstrija ponosno mej svoje najlepše smelo zaznanova, bil je na Kviškem taboru, kjer je iz tisočero in tisočero slovenskih grl slovesno zadonelo: „Živela Avstrija, naša preljubljena domovina, za katero smo pripravljene vedno darovati krv i imenje!“ bil je slovesen. Tvoje predale bi lahko napolnil, vrla „Edinost“, ako bi hotel vse posameznosti povedati, a zadostuje naj Tvojim slovenskim čitateljem le zagotovilo, da je rodoljubno srce moralo biti ganjeno videč, kako je mlado i staro, inteligenca ter priprosti narod iz dna svojega srca pokazal javno pravo, nehlinjeno zvestobo do skupne domovine — Avstrije, na katero pogoltna Italija preži, kakor peklenšček na prevarjeno dušo, ne le ob desnem bregu naše Soče, pač pa i na obalih jadranskega morja.

Vsa Berda bila so, kakor na „komando“, pripravljena še isti dan pokazati tujcu v domačej hiši Slovana nemir prouzročalnemu svojo zvestobo do starodavne Habsburške hiše. Srce je slehernemu rodoljubi močno vtripalo, videč tu, le par ur odaljenosti od italijanske meje, na tisoče zbrane zveste sinove Slave i Avstrije mej vihrajo-

čimi trobojnicami ter čuti iz dna srca izviračo gromovito: „Živio klice!“ na Avstrijo pa ponosne i Mi smo i hočemo ostati avstrijski, zvesti Slovenci!

Posamezni govori g. prof. Fr. Povšeta, predsednika pol. društva „Sloge“, E. Klavžarja, Toroša, c. k. okr. glavarja itd., bili so navdušeno z v zrak vihrajočimi klobuki sprejeti in mej nehoteč nehajočimi klici: „živela Avstrija!“ donel je daleč okrog grom topičev ter sviranje avstrijske himne.

S kratka; da je bil še naš slavni oče Lavrič pri življenju, ter priča pri tej slovesnosti, ki je naj jasneje karakterizirala vedno zvestobo Slovanov, bil bi vsklikol: „Zdaj pa rad umerjem, videl ter slišal sem dovolj!“

Pomenljive se bile še besede g. c. k. okr. glavarja, barona Rehbaha. Dejal je: Predragi Slovenci, zahvaljujem se Vam za prelepi denašnji dan, ki kaže, da so Slovenci vedno zvesti Avstrijci, na katere sme Avstrija računati. Da g. glavar, to Vam smelo govorimo: Če Avstrijo, o nevarnosti — za nje obstanek, vsi drugi narodi zapusté, — ostane jej vedno zvest naš, žalibog, sedaj zatirani slovenski narod, ter prelije do zadnje kaplje krvi, da jo reši tuje pogoltnosti!

Tabor v Koharidu 7. t. m. bil je enak onemu v Kviškem. I tje je privrelo na tisoče unetih Slovencev, pravih korenjakov ob desnem bregu Soče, ter pod milim nebom slovesno pokazalo svojo navdušenost do Avstrije. To se ve, da naši italijančiči škilasto ter potuhlim obrazom gledajo na to nenadejočo slovensko demonstracijo proti njihovim hudobnim nakanam ter se le v sanjih čutijo predstavljene v: „benedetto Italijo“ a proti vresničenju teh njihovih sanj se strahom vidijo mogočno Slovansko pest, vedno zvesto ter ne hinavsko varuhinjo — Avstrije.

Tone Ferfila T. F.

Iz tržaške okolice.

Popotovajoč naletim v Križu na jako ganljiv prizor; pokopavali so namreč vrli križki pevci svojega tovariša A. Bolčiča, ki je za vročinsko boleznijo umrl. Pogreb je bil sijajen, pevci, kateri so ga nesli, zapeli so mu pod vodstvom g. učitelja Pelicona nadgrobnico, vse je bilo do solz ganjeno. Križani, čast komur čast, bodite složni, stopite tudi vi v narodni krog, da boste bolj napredovali, zagotavljam vas, da se potem prične boljše življenje; tako, kakor je do sedaj pri vas bilo, ne more i ne sme več biti, ker vašo vas so prekosile vse sosedne vaši, pa kakor sem zapazil, stopili ste tudi vi na narodno polje.

Da je tudi lahonska kultura po okolici tu in tam v želcu nekterih malopridnežev, spričuje to, da so bile neko noč v Proseku vrvi od zvonov precej visoko porezane, kedo je to storil? okoličan gotovo ne.

Beseda v rojanski čitalnici minolo nedeljo je bila primerno obiskana, igra „Srečkova prisega“, ktera se še nikjer ni igrala, bila je po vsem prav dobro igrana g. * je imel glavno rolo, ktero je pa tudi tako izvršil, kakor se more le od njega pričako-

vati. Gospodičina L. Hučkova mu je bila ravnovrstna. G. Wolf je igral spretno in se mnogo potrudil, da se je beseda dobro izvršila, gospodičina Hakljeva pa je bila čvrsta hišina in je znala prav pridna biti.

Druga igra „Pes in mačka“ je bila jako po vseči, gospodičina E. Hakljeva, jako ljubeznjiva in naravna v igri, zadovoljila je popolnem vse občinstvo, tudi g. Wolf se je odlikoval, žela sta oba obilo pohvale. G. Pikel, še le prvokrat na odru, vedel se je prav dobro, le pretiho je govoril. Deklamacija „Slovenija“ je deklamovala gospodičina L. Hučkova prav dobro. Deklamacija „Turjaška Rosamunda“ je g. Wolf dobro izvršil.

Veselica je bila še precej živahna, kakor se čuje, napravila se bode po velikinoči obširna beseda.

V drugih krajih okolice je še mlačno, v nekterih vaseh gorenje okolice, potem v Rocolu in Škednji laški živelj raste in se širi, ker mu tamošnji rodoljubi ne stavijo se svojim mlačnim vedenjem nikakoršnih ovir. Ako tako dalje pojde, bode počasi Škednja za slovensko okolico zgubljena.

Kritični politični pregled.

Vedno hiranje v notranjih stvarih, neodločnost in omahljivost v zunanjih rečeh, to je naša politika. — V državnem zboru vlada neko poparjenje i klavernost, kakor v hiši, v katerej je smrtna bolezen. To se kaže pri vseh razpravah, vzvlasti se je to videlo zadnjič, ko se je govorilo o srednjih šolah i priznavalo, da so učenci v gimnazijah preobloženi, pri vsem tem se kaže premalo vspeha. I res je to, o teh šolah velja izrek: „ex omnibus aliquid, ex toto nihil“. Šole so se kar naglo po vsem predrugačile, da se nij gledalo, naj ostane to, kar je dobro, preuredi pa ono, kar zahteva preuredbe. Predmetov je preveč, vsak učitelj ima svoj predmet, na katerem jaha; tako se morajo učenci najbolj učiti tistih predmetov, za katere imajo najmanj darov i veselja, zanemarjati pa one, v katerih bi lahko do izvrstnosti dospeli.

To je občnemu napredku jako škodljivo i prav nič se ne čudimo tožbam v uradih, da imajo sedanji mladi uradniki malo sposobnosti. — Kakor v šolah, tako je povsod; Herakleja bi trebalo, da napravi red v nekaterih uradih, v katerih brez potrebe sedi mnogo mastno plačanih uradnikov, ki kujejo številke po sili, da krijó s tem svojo nepotrebo. Visoci uradniki, ki nadzirajo urade, večkrat še pojma v poslu nemajo, ali pa jašejo na malenkostih in uradom in uradnikom delajo le kvar, državi pa nepotrebne troške.

V zunanjej politiki se nij mnogo premenilo. Vshodnje prašanje je na dnevnem redu, os, krog katere se vse vrti. Angleška vlada žuga Rusiji, a Rusija se neče udati; politični barometer kaže danes na vojno, jutri na mir, negotovost, nezaupanje je povsod. Grof Andraši omahuje sem ter tja, zoper Ruse se ne upa postaviti; sklenoti zve-

zo z Angleško, to je nevarno; Bosno i Hercegovino vzeti Turku, to je zopet ozbiljen posel. Srbija, Črna gora i nova Bolgarija potegno z Rusom, kamor koli on pojde; Turška je mej dvema stoloma, Grška se nagiblje k Angliji, ker jej ta obeča novih dežel, nehvaležni Rumunci pa se jezé na Rusijo, če tudi jim je ta pribojevala samostojnost, ker Rusija zahteva malo Besarabija v zameno za veliko večjo Dobručo. Reči so tako zapletene, da jih booe težko rešiti.

Domače stvari.

* **Vojaški nabor** novincev za Trst in okolico se je izvršil, izmej 451 pozvanih je bilo 141 vzeti, mej temi okoli 90 Slovencev okoličanov, ki vselej za mesto plačajo se svojim zdravim in krepkim životom, ker so tržaški mladeniči suhi, večjidel šibki in valed razuzdanega živjenja pokvarjeni na raznih delih života. To so res velike dobre od magistrata, ktere okolica od njega vživa, da bi se od mesta ločila, ne bi vojakov za mesto dajala.

* **Dac za vino in meso** je nesel za mesec januar magistratu 160,628 gl. 90 k. pri vsem tem je pa mestna blagajnica prazna. Okoličani koliko časa bodete še nasipali žrelo?

* **Koperško učiteljsko pripravnišče** je gotovo eno izmej naj boljših; kako se tam slovenski naši šinovi šolajo, to opazujemo uže več časa. Izvedeli smo, da je dalo ministerstvo za ta zavod letošno leto 12,000 gl. podpore, kajti to je bilo potreba, ako se pomisli, da je v Kopru za študente jako drago živjenje in stanovanje, ter da so večidel nepremožni študentje, kteri si le z štipendiji morejo pomagati. G. župnik Sancin v Rižanu je daroval mnogo knjig zavodu; to je vse hvale vredno, naj bi posnemali drugi naši narodnjaki ta čin blagodušnega gospoda. Čuli smo tudi, da je ogledaval nek inžener hišo, v kateri je pripravnica, našel jo je za vse drugo bolj, nego za šolo pripravno; mislimo, da vlada tudi tukaj pomore. Zavodu pa gre vsa hvala, kajti moči so take, da lahko gojévajo izvrstne učitelje.

* **Slovenski jezik, strah lahomom.** Tukajšni list „Impertinente“, tako ga splošno imenujemo, jako se jezi, da nij po Krasu, kodar so prepovedani lovi, tablice z napisom v laškem jeziku. Ubogi sanjači obečane dežele!

* **Očetovski tržaški magistrat** skrbi zares izgledno za svoje davkoplačevalce, naj bolj za okoličane. Na Greti pri vodnjaku, iz kterega so izvlekli mrtvega vojaka, pustil je vodnjak tako, kakor je bil prej, morda misli slavni za okoličane skrbni magistrat ljudi loviti v nezaprto vodnjak kakor se love muhe v lonec? Kadar se na magistratovej kolibi pokaže kaka spoka, kar je jako pogostoma, uže štirji zamazavajo, da skrijejo s zamazanjem lahonski univerzalženi.

* **Vode** je v Trstu uže tako pomanjkovalo, da so se pri vodnjakih uže spirali in celo topli.

* **Mornarji** Llojdovega parnika *Sfinks* so se pripeljali v Trst, le kapitan, mašinsti in častniki so ostali z ravnateljem tam, da po mogočnosti rešijo parnik, ki so ga Čerkezi zažgali in oropali, došli mornarji so komaj živjenje rešili z begom.

* **Anton Uršič**, krojač, odprl je svojo delalnico via Materizza št. 9 II. nadstropje, priporočamo ga vsem narodnjakom ko izvrstnega krojača, da ga z delom podpirajo, temveč ker je zvest naš narodnjak.

* **Ustrelil** se je nek vojak od kunovega polka, vzrok nij znan.

* **Samoumori.** Nek 17 letni šolar se je ustrelil z revolverjem, ker ga je v šoli učitelj pokaral. — Obsila se je na Vrdeli neka žena, in v mestu nek mizar. — Gršk mornar je svojega tovariša zabodel z nožem do mrtvega, ker sta se zaradi ukradenega olja z lastne ladije sprla, ker se nijsta ujemala pri razdelitvi za prodano olje dobljenega denarja. Trst kmalu preseže v umorih vsako drugo mesto.

* **Po roparski navadi**, kakor nekdanj na Laškem, začelo se je tudi na naši mili slovenski zemlji delati. Dne 26. minolega meseca je nekdo udaril s kamenom čez zid vojaka, ki je pri topovih na vadnici na straži stal tako hudo, da je bil takoj ves v krvi.

* **Hudoben sin** v Rocolu je svojega očeta, ko sta se zbesedila, tako pobil, da so ga morali v bolnico peljati; kedo je kriv tega? roditelji sami.

* **Poln voz sladkorja** so tatovi v poludne iz nekega magazina ukrali, po dol-

gem času so zasačili voz, tatove in robo, ko so jo hoteli tatovi na ladijo naložiti.

* **Policija** je ugrabila nekega turškega mornarja, to je bil oni hudodelnik, ki je dve ženski oropal in oskrnil.

* **Konjsko meso** za volovega, je prodajal nek mesarski učenec po hišah sem ter tja, dokler so ga spoznali in zaprli.

* **Zahvala.** Vsem prijateljem in znancem, ki so rajnko našo 24 letno hčer *Urško* obiskali v boleznin in jo spremili na pokopališče, ter dekletom posebno, ki so skrbele za lepoto in ji zadnjo čast skazali, izreka naj toplejšo zahvalo: žalujoča družina *Ukmarjeva* na *Proseku*.

Koristno naznanilo

prečast. dohovščini.

Tovarna za izdelovanje voščenenih sveč, lastnina **Alojzija Bader-ja** v Gorici, ki je bila odlikovana s sreberno svetinjo in častnim diplomom pri svetovni razstavi v Parizu leta 1855, na Dunaji leta 1873, ravno tako pri razstavah v Gorici leta 1854, Monakovem 1855, in Trstu leta 1871, priporoča svoje sveče iz čistega voska od čebel, po **nizkih cenah**, ki se ne kidajo in ne onečediijo altarja; gorijo mirno in se počasi povžijejo.

Cerkvena oskrbnitva plačajo lahko koncem leta. Vsaka naročba se hitro in natančno po pošti ali po železnici spolnuje.

Tiskarnica družbe sv. Mohora v Celovcu

je izdala in založila:

Ant. Mart. Slomška

ZBRANE SPISE.

Druga knjiga:

Basni, prilike in povesti.

Zbral in uredil *M. Lendovšek*, katehet v Ptuj.

Cena broš. iztis 1 gl. 20 kr., trdo vezan 1 gl. 30 kr.

Prva knjiga te zbirke: **A. M. Slomškove Pesmi** se tudi še dobiva broširan iztis po 90 kr. trdo vezan po 1 gl.

V založbi tiskarnice družbe sv. Mohora se še dobiva:

Anton Janežičev

slovensko-nemški slovar.

Drugi popravljeni in pomnoženi natisk.

Broširan gl. 2.20 kr., trdo vezan gl. 2.50 kr.

Naročila sprejemajo vse bukvarnice. V Ljubljani, Baumberg & Kleinmayr in M. Gerber. V Trstu, F. H. Schimpff. V Gorici, Wokulat. V Mariboru, A. Ferlinc. V Celji, J. Geiger. V Ptujem, W. Blanke. V Radgoni, J. Weitzinger. V Novomestu, C. Tandler. V Gradcu, Leuschner & Lubensky in U. Moser.

Kdor pa znesek franko pošlje tiskarnici družbe sv. Mohora v Celovec (najceneje po nakaznici [Postanweisung]) dobi tudi knjigo franko poslano.